žádná ražba. Takovou věc si dneska může objednat na internetu každý a za pár liber jich pořídí tisíc. Na vizitce stálo *Hopkins, Ross & Spaulding*, jako by šlo o firmu. Nedalo se z toho však vyčíst, v jakém oboru by dotyční měli podnikat. Bylo tam telefonní číslo s předvolbou 610. Východní Pennsylvánie, ale ne Philadelphia. Adresa zněla jednoduše: Lebanon, PA. Východně od Harrisburgu, jak jsem si vybavil. Předvolba 610 by souhlasila. Nikdy jsem tam nebyl.

„Volali jste na to číslo?" zeptal jsem se.

„To je váš džob," odpověděl Rose.

„Nikdo to nevezme," řekl jsem. „Vsadím se, že je falešné."

Rose se na mě dlouze zadíval a vytáhl telefon. „Doufám, že se nepletete. Na mezinárodní hovory nemáme fondy. Jestli to v Americe někdo vezme, bude mě to stát majlant." Namačkal 001, pak 610 a následně sedm dalších číslic. I na vzdálenost téměř dvou metrů jsem slyšel triumfální triplet telefonní společnosti, který ohlašoval, že volané číslo neexistuje. Rose ukončil spojení a znovu se na mě upřeně zahleděl. „Jak jste to věděl?" zajímal se.

„*Omne ignotum pro magnifico.*"

„Co to je?"

„Latina."

„A co to znamená?"

„Vše neznámé vypadá úžasně. Jinými slovy: dobrý kouzelník svoje triky neprozrazuje."

„A vy jste jako kouzelník?"

„Jsem zvláštní agent FBI," odvětil jsem. Znovu jsem vzhlédl k oknům. Rose následoval můj pohled a řekl: „Jo, já vím. Bydlel tady Sherlock Holmes."

„Omyl," opravil jsem ho. „Sherlock Holmes neexistoval. Byl vymyšlený. Stejně jako tyhle domy. V dobách Arthura Conana

Doylea sahala Baker Street jen asi k číslu devadesát. Nebo možná sto. Zbytek tvořila venkovská cesta. Čtvrť Marylebone byla tehdy samostatnou vesnicí ležící míli odsud."

„Narodil jsem se v Brixtonu," pravil Rose. „Tohle jsem nevěděl."

„Conan Doyle si číslo dvě stě dvacet jedna vymyslel," vysvětlil jsem mu. „Stejně jako si filmoví a televizní scénáristé vymýšlejí telefonní čísla, která vidíte na plátně nebo na obrazovce. Nebo registrační značky aut. Aby nedělali problémy opravdovým lidem."

„Kam tím míříte?"

„Zatím přesně nevím," přiznal jsem. „Ale budete mi muset půjčit ten pas. Tedy až s ním budete hotoví. Protože je asi taky falešný."

„Co se to tady děje?"

„Kde bydlíte?"

„V Hammersmithu."

„Máte v Hammersmithu knihovnu?"

„Nejspíš jo."

„Tak si tam půjčte jednu knížku. *Dobrodružství Sherlocka Holmese*. Druhá povídka. Jmenuje se ‚Spolek ryšavců'. Dneska večer si ji přečtěte a já se u vás ráno zastavím."

Návštěva Scotland Yardu je vždycky radost. Jde o kus historie. A jde také o kus budoucnosti. Scotland Yard je v dnešní době velice moderním místem se spoustou pokročilé techniky. A spoustou lidí, kteří ji obsluhují.

Rose jsem našel v jeho kanceláři, která nebyla ničím víc než otevřeným prostorem obestavěným nábytkem. Jako dětská pevnost. „Sehnal jsem tu knížku, ale ještě jsem se k ní nedostal," řekl Rose. „Přečtu si to teď."